

Galbavy Jenő József SJP prior laudációja

Halottak napja körül szoktam mondani, hogy szép dolog, ha emlékezünk elhunytainkra, értékeljük munkájukat, de az élők felé időben kimutatott tiszteletünk és köszönetünk sokszor többet ér. Rafi atya – Reindl Ráfael – küzdelmes életéről, hányatott sorsáról sokat megőrzött a törökkoppányi Historia Domus. A szélmalomharcnak tűnő küzdelemben belefáradt beteg pap, amikor 1959-ben püspökétől megkapta a kerületi esperesi kinevezését, szinte új erőt kapott, végiglátogatta küzdelmes sorsú paptársait és próbált lelket erősíteni bennük. Az időben adott megbecsülés, köszönet, értékelés újabb, szebb tevékenységekre ösztönzi az embert. Jenő atyának is egy világos felismerése volt ez, amikor már fiatal pap korában körvonalazta, hogy a papságot, ha sikerülne közösségibbé tenni, sokkal eredményesebben működhetne. Egy lelkipásztorkodó szerzetes közösségről álmodott, amely itt a Koppány-völgyében indulhatott el.

Egy kitüntetett méltatásakor szokás az életút rövid ismertetése.

Balatonszemesen 1950-ben született. Abban az időben, amelyet történelmi rálátással ateizmusa miatt sötét korszaknak nevezhetünk. Édesapja is megbélyegzett ember volt, a háború előtt magyar királyi csendőr. Tőle örökölhette dolgok lényegét átlátó, szintetizálni tudó képességét. Nagyfokú szimpátiáját, segíteni akarását pedig édesanyjától. A leglényegesebb keresése vezeti el az embert addig, hogy Isten szolgálatára tegye fel az életét. Szülei természetesen féltették, ezért apja tanácsára a középiskolát a szegedi Vasútgépészeti Technikumban végezte. Legyen a kezében egy szakma is, ki tudja mit hoz a jövő – indokolta döntését az édesapa. Iskola után pedig úgy dönt, ahogyan akar. Jenő atya kisgyerek kora óta pap szeretett volna lenni. Megadatott a kegyelem, 1976. Jún. 23-án pappá szentelték Veszprémben.

A másik, életét meghatározó vonzódása a művészetek irányába vezette. Felszentelése után, külön püspöki és minisztériumi engedéllyel a Képzőművészeti Főiskolát végezte el, tárgyrestaurátor szakon. Tanulmányait sokféle kamatoztathatta. Már zirci káplán korában részt vett a apátság főoltárának restaurálásában. Bakonyánai plébánossága idején teljesen felújította a bakonyánai plébániaépületet. Diplomamunkája is építészeti témájú volt, egy 18. századi parasztház átszállítása.

Lelkipásztori módszere a példamutató munka. Közösségteremtő, mozgósító erejű, ha valaki elsőnek veszi kézbe a lapátot és utoljára teszi le. Bakonyánán a plébánia, templom, temető renoválásával olyan hitbeli fellendülést hozott, hogy felfigyelt rá az Államegyházi Hivatal. A veszprémi püspököt felszólították, hogy az aktív papot helyezze el. Így került 1982 őszén Törökkoppányba, Tóth Alajos atya nyugállományba vonulása után. Alajos atya, aki hatalmas szervező munkával a törökkoppányi templom felújítását összefogta, nagyon örült, hogy szép munkáját értő kezekre bízhatta.

Jenő atya régóta dédelgetett tervét hozta magával Somogyba. Bízott benne, ha a Bakonyban nem ment, talán Koppány vidékén sikerül létrehozni egy lelkipásztori közösséget. Még ha

kevesen is vannak Jézus tanítását komolyan vevő emberek, egymást erősítve sokkal eredményesebb munkát tudnak végezni, mint ha külön-külön erőlködnek.

Törökkoppányban kezdett szerveződni – a szerzetesrendek feloszlása miatt – először még titokban az a falusi közösségi lelkipásztorkodást célul tűző szerzetesi életformát vállaló papi közösség, amelynek vezetője, szervezője volt Galbavy Jenő atya. Ebben a templomban történt az én diakónusi és áldozópappá szentelésem is, a Szent János Apostolról és Remete Szent Pálról Nevezett Közösség püspöki jóváhagyásakor Jenő atyával az örök fogadalmunk letétele is, tavaly pedig Ákos testvér diakónussá szentelése és örök fogadalma szintén.

Közben fokozatosan növekedett a lelkipásztori ellátásra ránk bízott terület nagysága. Az eredeti 3 faluból évek során 11 település lett, rengeteg újabb gonddal. A rendre bízott 25 egyházi épületből prior atya vezetésével és szervezésében eddig 18 felújítása történt meg, sok-sok kétkezi munkával, nemegyszer saját fizetésünk terhére. A rendszerváltozás évében, 1989-ben végeztük el Jenő atya irányításával es példás lakossági összefogással a törökkoppányi hegyi kápolna felújítását, s a korábban elhagyott hegyi búcsú felelevenítését. A kilencvenes években Somogydöröcskén templomot építettünk, Jenő atya tervei szerint és irányításával.

A ránk bízott 11 falu összefogása érdekében 1993-ban – a kaposvári egyházmegyében először – indítottunk egy egyházi kulturális lapot, a Magvetést. Az eddigi 24 évfolyam nemcsak hitvédelmi írások sorát őrzi, de a környéken történt vallási és egyéb kulturális események archiválását is. A rend fontosnak tartja, hogy könyvkiadásokkal a környék történelmét megóvja a feledéstől. A legnagyobb terjedelmű könyv eddig az önkormányzat támogatásával megjelentetett Törökkoppány monográfiája volt.

Jenő atya tudását Törökkoppány határain túl is kamatoztatta. Hat éven keresztül tanított a Veszprémi Egyetemen papnövendékeknek és egyetemistáknak egyházművészetet, hogy értő szemmel figyeljenek leendő plébániáik régi értékeire. A Kaposvári Egyházmegyében kezdettől fogva ő az Egyházművészeti Tanács vezetője, templomfelújítások idején gyakran kikéri véleményét. Az elmúlt évek során többfelé vezetett lelkigyakorlatokat is.

Munkásságát 2011-ben a köztársasági elnökének díszoklevele éremmel kitüntetéssel ismerték el.

Lelkipásztori gondoskodásáról, segítőkészségéről, bölcs tanácsairól az itt lakók tudnának beszámolni. A Koppány-völgyében eltöltött 34 éves papi szolgálatát értékelve, az építészeti és kulturális értékek mentése érdekében végzett erőfeszítése miatt nagyon örülünk a törökkoppányi önkormányzat kezdeményezésének, hogy a község díszpolgárának jelölték.

Dr. Sipos Imre SJP